

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 510/07
11.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Надежде Радевић, Слободана Спасића, Софије Вагнер-Личеноски и Јованке Кажих, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против туженог "ББ", кога заступа БА, адвокат, ради поништаја отказа уговора о раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.бр.4560/06 од 14.12.2006. године, у седници одржаној 11.12.2007. године донео је

П Р Е С У Д У

Ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Саду Гж.бр.4560/06 од 14.12.2006. године ОДБИЈА СЕ као неоснована.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Саду П.бр.6119/04 од 17.05.2006. године одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду бр.465 од 11.08.2004. године и да се тужени обавезе да му накнади штету у виду изгубљене зараде за период август 2004. – јули 2005. године, у износима и са законском затезном каматом како је то ближе опредељено у изреци те пресуде, као и да му на наведене износе зарада обрачуна и уплати припадајуће доприносе на име обавезног социјалног осигурања надлежним фондовима, као неоснован. Такође је одбијен и захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Окружног суда у Новом Саду Гж.бр.4560/06 од 14.12.2006. године одбијена је жалба тужиоца као неоснована, а првостепена пресуда је потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију, којим је оспорио све ревизијске наводе.

Врховни суд је испитао правилност побијане пресуде на основу члана 399. ЗПП и утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Супротно ревизијским наводима, нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, јер побијана пресуда садржи довољне, јасне и непротивуречне разлоге о одлучним чињеницама и нема недостатака због којих се не може испитати. Такође нема ни повреде поступка из члана 361. став 1., у вези члана 382. став 1. ЗПП, јер је другостепени суд оценио све жалбене наводе који су од значаја за одлучивање у овој правној ствари.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог по уговору о раду бр.431/01 од 24.07.2001. године. Обављао је послове виљушкарите "ББ" II. Крајем априла 2004. године, поступајући по налогу претпостављеног, тужилац је као виљушкарита слагао одређену робу у рафове. Приликом подизања једне кутије са копир апаратом помоћу виљушкара, кутија се заљуљала и пала. Уз помоћ другог запосленог тужилац је кутију подигао, залепио је селотејпом и сместио у раф. О овом догађају ником ништа није поменуто. Дана 12.07.2004. године извршен је редован царински преглед наведеног копир апарата и тада је установљено да је он оштећен и да су оштећења таква да је поправка неисплатива. Вредност копир апарата је 10.288,05 евра. Након спроведеног поступка, тужени је утврдио да је до оштећења апарата дошло кривицом тужиоца, па га је тужени писменим путем 06.08.2004. године упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду у смислу члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду и тачке 11. Уговора о раду и то због оштећења апарата, због прикривања те чињенице, због наношења материјалне штете туженом и због нарушавања угледа послодавца код свих корисника "ББ", чиме је озбиљно угрожена и сама делатност "ББ". Решење о отказу уговора о раду бр.465 донето је 11.08.2004. године с позивом на одредбе члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду. У првостепеном поступку утврђено је да је тужилац извршио радње које су му писменим упозорењем и отказом уговора о раду стављене на терет.

Одредбом члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду ("Службени гласник РС" бр. 70/01 и 73/01), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то: ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Примењујући материјално право на утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови стали на становиште да тужбени захтев није основан јер је отказ уговора о раду тужиоцу дат у свему у складу са одредбама члана 101. став 1. тачка 4. и став 2. Закона о раду.

Несумњиво је да је приликом обављања посла који је био поверен тужиоцу, могло доћи до оштећења робе. Међутим, за отказ уговора о раду овде није од значаја сама чињеница оштећења робе и наношење материјалне штете туженом у процењеној вредности оштећеног апарата. Битан разлог је тај што је тужилац прикрио чињеницу да је оштетио робу. Није о томе обавестио свог претпостављеног. Тако је настала ситуација да се оштећење копир апарата открије случајно. Тиме је нарушен углед туженог не само код корисника – власника копир апарата, већ и код осталих корисника "ББ". Осим тога, од значаја је и понашање тужиоца након што је оштећење апарата откривено, његово неискрено држање и настојање да кривицу пребаци на другог. Ово указује на правилност оцене туженог да је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, те да је то оправдан разлог за отказ уговора о раду.

Зато су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Одредбама члана 104. став 3. и 4. Закона о раду прописано је да је послодавац дужан да, пре отказа уговора о раду запосленом, затражи мишљење синдиката чији је члан запослени, а синдикат је дужан да достави мишљење у року од пет дана. Међутим, мишљење синдиката није обавезујуће, јер послодавац може дати отказ запосленом и кад синдикат са тим није сагласан, или кад синдикат своје мишљење не достави у року. У складу са тим, сама чињеница да тужени пре доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцу, није затражио мишљење синдиката, не може бити одлучујући разлог за поништај решења о отказу уговора о раду, уколико су сви остали услови испуњени. Супротно мишљење изложено у ревизији неосновано је.

Осталим ревизијским наводима оспорава се утврђено чињенично стање и оцена изведених доказа. Одредбама члана 398. став 2. ЗПП прописано је да се ревизија не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања. Због тога Врховни суд такве ревизијске наводе није узео у обзир приликом одлучивања.

Имајући у виду изложено, Врховни суд је применом члана 405. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа – судија,

Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

НН